

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Davida Rause, Ph.D., a soudců

Mgr. Kateřiny Kopečkové, Ph.D., a Mgr. Filipa Skřivana v právní věci

žalobce: **Bc. M. J.**
bytem X
zastoupen JUDr. Janem Klailem, advokátem
sídlem Lukavická 22, Plzeň

proti
žalovanému: **Velitel vzdušných sil**
sídlem Vítězné náměstí 1500/5, Praha 6

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 1. 2024, č. j. MO 40490/2024-3031,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se nepřiznává náhrada nákladů řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje: R. L.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce, voják z povolání, požádal v srpnu roku 2008 velitele svého vojenského útvaru (původně šlo o útvar v Přerově) o doplacení služebního platu za období od dubna 2003, kdy byl určen k plnění úkolů služeb LZS a SAR (letecké záchranné služby, resp. letecké pátrací a záchranné služby). Příslušný služební orgán nejprve žádosti žalobce nevyhověl (dvě rozhodnutí byla zrušena rozsudky Krajského soudu v Ostravě), poté jí v roce 2019 částečně vyhověl a přiznal žalobci odměnu za práci přesčas ve výši 119 568 Kč spolu s úrokem z prodlení. Také toto rozhodnutí bylo následně zdejší soudem zrušeno (rozsudek ze dne 1. 7. 2021, č. j. 62 Ad 13/2019 – 77). Věcí se poté zabýval i Nejvyšší správní soud a dospěl k závěru, že rozdělení směn LZS a SAR (12 hodin výkonu služby a na ně navazujících 12 hodin formálně označovaných jako služební pohotovost, přičemž materiálně se jednalo také o výkon služby) bylo čistě formální a účelové, zřejmě vedené snahou o finanční úsporu či v důsledku dlouhodobé personální poddimenzovanosti letky. Pro rozdělení směn neexistoval legitimní důvod a jednalo se o snahu o obcházení zákona (krácení žalobce na jeho platových nárocích). Z materiálního hlediska žalobce vykonával 24hodinové služby, za které mu náleží příslušný plat, včetně případných dalších příplatků (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 1. 2022, č. j. 4 As 263/2021 – 34).
2. Rozhodnutím ze dne 21. 8. 2023, č. j. MO 613556/2023-2427, proto velitel VÚ 2427 Sedlec, Vícenice u Náměště nad Oslavou, ve výroku I. žádosti žalobce vyhověl a přiznal mu doplacení hrubého platu ve výši 215 875 Kč a odpovídající úrok z prodlení. Výrokem II. rozhodl služební orgán tak, že nároky za dobu do 30. 6. 2005 jsou dle § 161 odst. 1 a 2 zákona č. 221/1999 Sb., o vojácích z povolání (dále jen „zákon o vojácích z povolání“), promlčeny. Výrokem III. služební orgán nevyhověl žádosti o rozšíření nároku na období po roce 2008, neboť se jedná o samostatné správní řízení, které bylo vedeno u jiného správního orgánu. Druhý a třetí výrok rozhodnutí služebního orgánu napadl žalobce odvoláním, které žalovaný zamítl a prvostupňové rozhodnutí v tomto rozsahu potvrdil.

II. Žaloba

3. Žalobce podal proti napadenému rozhodnutí včasnou žalobu. Uvádí, že plat mu byl krácen úmyslně, neboť mu byla nařízena nepřetržitá 24hodinová služba a naopak, nikdy mu nebyla nařízena služební pohotovost navazující na 12hodinovou službu. Naříditi takovým způsobem služební pohotovost by ostatně ani nešlo, neboť by nebylo možné dodržet stanovenou dobu odpočinku a provést stanoveným způsobem letovou přípravu. V době výkonu služby LZS nebo SAR nadto posádka vrtulníku podléhá jinému velení než v době služební pohotovosti.
4. Dle žalobce je mimo jakoukoliv pochybnost, že příslušný velitel věděl, že jednotlivým vojákům vyplácí finanční plnění (plat a jeho jednotlivé složky) v rozporu s jeho vlastními rozkazy. Z toho vyplývá jednoznačný úmysl správního orgánu příslušného vojáka poškozovat. Žalobce odkazuje také na zvukový záznam, na němž velitel popisuje danou praxi a uvádí, že jestli se podle ní někdo nechce řídit, nechť se přihlásí a může být převeden na jinou práci, přičemž řešit situaci s právníky, s ministryní nebo se sdělovacími prostředky nemá smysl. To žalobce označuje za nátlak. Je tedy zřejmé, že jednání služebních orgánů je zaviněné.

Shodu s prvopisem potvrzuje: R. L.

5/2024

5. Služebními orgány uplatněná námitka promlčení je dle žalobce v rozporu s dobrými mravy. Žalobce cituje četnou judikaturu Nejvyššího soudu a Ústavního soudu. V nynější věci resort obrany nasadil veškeré možné orgány s jediným cílem – poškodit žalobce, resp. vynaložit veškeré úsilí k tomu, aby žalobce nabyl dojmu o legalitě nezákonného jednání a snad se i vzdal dožadování se svých nároků. Námitka promlčení by dle žalobce neměla sloužit k zajištění nedotknutelnosti nezákonně získaného prospěchu oficiálně nazvaného „ekonomickou racionalizací pracovních zdrojů“, jež bylo motivem jednání služebních orgánů od samého počátku.
6. Žalobce se tedy domáhá náhrady úmyslně způsobené škody, přičemž v úvahu by přicházelo také posouzení nároku coby vydání bezdůvodného obohacení. Ze státního rozpočtu byly určeny finanční prostředky kromě jiného pro účely hrazení protihodnoty za vykonané služby. Pokud armáda postupovala tak, že část těchto finančních prostředků si v rozporu s vlastními rozkazy ponechala, pak se na úkor vojáků bezdůvodně obohatila.
7. Žalobce dále uvádí, že rozšíření žádosti ze dne 30. 9. 2011 je ve spise založeno, včetně připojeného soupisu služeb za období po 1. 9. 2008. Z uvedených důvodů žalobce navrhuje, aby soud napadené rozhodnutí (včetně výroku II. a III. prvostupňového rozhodnutí) zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného a replika žalobce

8. Žalovaný uvádí, že žalobce svůj nárok uplatnil žádostí podanou dne 13. 8. 2008. Nárok na plat za období před 1. 7. 2005 je proto v souladu s § 161 odst. 1 a 2 zákona o vojácích z povolání promlčen. Žalovaný vycházel ze závěrů předchozího rozsudku zdejšího soudu v této věci, podle něhož nelze dovozovat, že služební orgány měly v úmyslu žalobci způsobit škodu. V témže rozsudku zdejší soud nepřisvědčil ani argumentaci žalobce nemravností uplatněné námitky promlčení. Dle žalovaného věc nelze znovu projednat pro překážku věci rozsouzené, a i kdyby tomu tak nebylo, žalovaný se řídil závazným právním názorem zdejšího soudu. Domnělé rozšíření žádosti bylo jako nová žádost postoupeno veliteli VÚ 8407 Kbely; o žádosti tedy probíhalo samostatné řízení před jinými služebními orgány. Žalovaný proto navrhuje, aby soud žalobu odmítl, popřípadě jako nedůvodnou zamítl.
9. Žalobce v replice uvádí, že správní orgány se vůbec nevyjádřily k žalobcem předkládaným tvrzením a důkazům, kterými dokládal, že jej chtěly úmyslně poškodit, a uplatní se tudíž desetiletá promlčecí doba. S argumenty žalobce se nevypořádal ani zdejší soud v rozsudku z roku 2021. Bez aktivního jednání ze strany služebních orgánů by žalobce dostal zaplacen za nařízený výkon služby za celých 24 hodin služby, neboť mu nikdy nebyla rozkazem stanovena služební pohotovost. Dle žalobce není dána překážka věci rozhodnuté, neboť závěry zdejšího soudu v rozsudku z roku 2021 jsou nepřezkoumatelné a nedostatečné. Dle žalobce rovněž nebylo namístě odmítnout důkaz zvukovým záznamem ze dne 30. 9. 2008 předloženým v odvolacím řízení. Rozsah odvolacího přezkumu není omezen námitkami uplatněnými v odvolání. Řízení ve věci rozšíření žádosti nebylo nikdy delegováno na jiný služební orgán, který by o něm rozhodl. Žalobce v tomto řízení předkládal služebnímu orgánu požadované dokumenty a komunikoval s pověřenou osobou. Služební orgán v nynějším řízení dával žalobci najevo, že o rozšíření žádosti rozhodne v tomto řízení, což také v posledním rozhodnutí učinil, ovšem pro žalobce zcela překvapivě a neakceptovatelně.

IV. Posouzení věci krajským soudem

Shodu s prvopisem potvrzuje: R. L.

5/2024

10. Žaloba byla podána včas [§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“)], osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.). Žaloba je přípustná (zejména § 65, § 68 a § 70 s. ř. s.). Za splnění podmínek § 51 s. ř. s. rozhodl soud bez jednání.
11. Žaloba **není** důvodná.
12. Úvodem je vhodné zmínit, že v nynější věci není sporu o tom, že nárok žalobce je v základu oprávněný. To již vyřešily soudy ve shora odkazovaných rozsudcích. Spor se vede o to, zda je nárok žalobce za období do 30. 6. 2005 promlčen, a žalobce dále upozorňuje na „rozšíření žádosti“ ze dne 30. 9. 2011. Ze správního spisu a napadených rozhodnutí plyne, že žalobce svůj nárok uplatnil dne 13. 8. 2008. To žalobce v žalobě nezpochybňuje.
13. Pro nynější věc je dále podstatný charakter žalobcova nároku. Žalobce v žalobě opakovaně zmiňuje, že mu služební orgány „úmyslně způsobily škodu“, a domáhá se náhrady škody, případně vydání bezdůvodného obohacení. Takto ovšem dle zdejšího soudu nárok žalobce kvalifikovat nelze.
14. Uplatněný nárok vychází, zjednodušeně řečeno, ze skutečnosti, že za plnění úkolů služeb LZS a SAR v letech 2005-2008 byl původně žalobci vyplacen plat za 12 hodin výkonu služby a dále 50 % platu za 12 hodin služební pohotovosti. Žalobce ovšem po celou dobu konal řádnou službu, za jejíž výkon mu náležel plat v plné výši včetně příslušných příplatků. Jedná se tudíž o nárok na plat a jeho příslušenství dle § 66 a násl. zákona o vojácích z povolání ve spojení se zákonem č. 143/1992 Sb., o platu a odměně za pracovní pohotovost v rozpočtových a v některých dalších organizacích a orgánech. Rovněž Nejvyšší správní soud ve zmiňovaném rozsudku ze dne 14. 1. 2022, č. j. 4 As 263/2021 – 34, charakterizuje daný nárok jako nárok na doplacení ušlého platu (bod 57).
15. Z ničeho neplyne, že by žalobci byla zároveň způsobena škoda ve smyslu právních předpisů upravujících náhradu škody. Je pochopitelné, že žalobce se cítí být postupem služebních orgánů „poškozen“ a nevyplacení části platu vnímá jako „újmu“. Předpokladem vzniku povinnosti k náhradě škody je ovšem kromě protiprávního jednání spočívajícího v porušení právní povinnosti také způsobení škody (§ 2909 a násl. zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku; obdobně dle předchozí právní úpravy), kterou nelze ztotožňovat s primární právní povinností. Např. pro náhradu škody vzniklé porušením smlouvy obecně platí, že nárok na náhradu škody vzniká paralelně vedle povinnosti plnit. Neplatí tedy, že porušení povinnosti vyplatit plat nebo mzdu ve stanovené výši (resp. porušení povinnosti plnit v penězích) zakládá nárok na náhradu škody ve výši nevyplacené části.
16. Žalobci pak zjevně nevznikl ani nárok na vydání bezdůvodného obohacení. V nynějším případě nebylo plněno bez právního důvodu ani na základě neplatného právního úkonu (§ 163 zákona o vojácích z povolání). Jak uvádí žalobce, příslušná rozpočtová kapitola obdržela finanční prostředky určené mimo jiné na zabezpečení platu vojáků z povolání. Sám žalobce ovšem žádné plnění bez právního důvodu (na jehož vydání by mu z tohoto titulu vznikl nárok) žalovanému ani státu neposkytl.
17. Podle § 161 odst. 1 zákona o vojácích z povolání *nestanovuje-li tento zákon jinak, činí lhůta k uplatnění peněžitých nároků ze služebního poměru 3 roky*. Podle odst. 2 téhož ustanovení *jde-li o opětovné plnění, činí lhůta k uplatnění nároku na jednotlivá plnění 3 roky od jejich splatnosti*.

5/2024

18. Jak upozorňuje žalovaný, otázkou promlčení se zdejší soud již zabýval v předchozím rozsudku týkajícím se nynějšího nároku (zmiňovaný rozsudek ze dne 1. 7. 2021, č. j. 62 Ad 13/2019 – 77), neboť žalobce uplatnil obsahově obdobnou námitku, včetně odkazů na judikaturu, již v předchozí žalobě. To však nezakládá překážku věci rozhodnuté ve smyslu § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Tato překážka vzniká pouze v případě totožnosti předmětu řízení, tj. pokud nový návrh směřuje proti totožnému správnímu rozhodnutí. V nynější věci žalobce napadá jiné rozhodnutí, které bylo vydáno poté, kdy bylo původní rozhodnutí správním soudem zrušeno.
19. Dříve vyslovený právní názor zdejšího soudu je relevantní z jiného důvodu. V případě přezkumu rozhodnutí správních orgánů (§ 65 s. ř. s.) je správní soudnictví vybudováno na kasačním principu spojeném se závazností právního názoru vysloveného soudy. Tato kasační závaznost se uplatňuje v rozsahu rozhodování konkrétní věci (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 11. 2019, č. j. 4 As 3/2018 – 50, bod 32). Kasační závaznost vysloveného právního názoru je odrazem zájmu na efektivním fungování správního soudnictví, v němž nedochází k opakovanému přehodnocování již zodpovězených otázek. Jak totiž v této souvislosti judikuje i Ústavní soud, „v jednotlivých případech je konečnost sporu nepostradatelným znakem spravedlivého procesu“ [nález ze dne 13. 11. 2007, sp. zn. IV. ÚS 301/05 (N 190/47 SbNU 465), bod 58]. Správní orgán tedy je při vydávání nového rozhodnutí vázán právním názorem vysloveným krajským soudem ve zrušujícím rozsudku podle § 78 odst. 5 s. ř. s. Je-li správní orgán při vydávání nového rozhodnutí kasačně vázán právním názorem vysloveným při zrušení původního rozhodnutí, musí se kasační závaznost uplatnit i ve vztahu ke krajskému soudu při přezkumu nového rozhodnutí. (srov. též usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 2. 2022, č. j. 1 Azs 16/2021 – 50). Výjimku představují pouze situace, kdy došlo v mezidobí ke změně podstatných skutkových či právních okolností.
20. Zdejší soud v předchozím rozsudku uvedl, že „promlčení nároku je v obecné rovině pravidlem, jehož prolomení musí být opravdu závažné a zejména spíše nezávislé na vůli příslušné osoby, nebo omezující její možnosti fakticky právně jednat (např. dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav, účast v mezinárodní misi v místech se špatnou infrastrukturou apod.); z podání žalobce nic takového neplyne a není zjevné, že by mu v uplatnění jeho práva takto závažné skutečnosti bránily (viz rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 15. 6. 2018, č. j. 6 Ad 31/2017-32). Proto zdejší soud nemůže přisvědčit námitce žalobce o nemravnosti uplatněné námitky promlčení.“ (bod 54).
21. V nynější věci nejsou dány žádné okolnosti, pro které by bylo možné se od vyslovených závěrů odchýlit. Nejvyšší správní soud je nekorigoval (k tomu ani v souladu s dispoziční zásadou nedostal prostor, neboť žalovaný coby stěžovatel je pochopitelně nenapadl).
22. Žalobce poměrně obsáhle cituje z judikatury k otázce (ne)mravnosti uplatněné námitky promlčení. Předkládané závěry však přesvědčivě nespojuje se svou konkrétní situací. Z judikatury zejména plyne, že „námitka promlčení zásadně dobrým mravům neodporuje, ale mohou nastat situace, že uplatnění této námitky je výrazem zneužití práva na úkor účastníka, vůči němuž by zánik nároku v důsledku uplynutí promlčecí doby byl nepřiměřeně tvrdým postihem ve srovnání s rozsahem a charakterem jím uplatňovaného práva a s důvody, pro které své právo včas neuplatnil.“ (nález Ústavního soudu ze dne 6. 9. 2005 sp. zn. I. ÚS 643/04). „Dobрым mravům zásadně neodporuje, namítá-li někdo promlčení práva uplatňovaného vůči němu, neboť institut promlčení přispívající k jistotě v právních vztazích je institutem zákonným

Shodu s prvopisem potvrzuje: R. L.

5/2024

a tedy použitelným ve vztahu k jakémukoliv právu, které se podle zákona promlčuje. Uplatnění námitky promlčení by se přičilo dobrým mravům jen v těch výjimečných případech, kdy by bylo výrazem zneužití tohoto práva na úkor účastníka, který marné uplynutí promlčecí doby nezavinil, a vůči němuž by za takové situace zánik nároku na plnění v důsledku uplynutí promlčecí doby byl nepřiměřeně tvrdým postihem ve srovnání s rozsahem a charakterem jím uplatňovaného práva a s důvody, pro které své právo včas neuplatnil.“ (rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 8. 2. 2011, sp. zn. 21 Cdo 85/2010, shodně rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 7. 2014, č. j. 3 Ads 83/2013 – 39, nebo ze dne 2. 3. 2023, č. j. 9 As 81/2022 – 44). Tyto okolnosti by přitom musely být naplněny v natolik výjimečné intenzitě, aby byl odůvodněn tak významný zásah do principu právní jistoty, jakým je odepření práva uplatnit námitku promlčení (rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 29. 2. 2012, sp. zn. 23 Cdo 123/2011).

23. Žalobce argumentuje v tom směru, že služební pohotovost mu nebyla nikdy nařízena a služební orgány mu proto vyplácely nižší plat úmyslně (nejednalo se o náhodu ani o omyl). To v zásadě odpovídá shora uvedeným závěrům Nejvyššího správního soudu v nynější věci, podle nichž rozdělení směn na 12 hodin výkonu služby a 12 hodin služební pohotovosti bylo čistě formální a účelové a ze strany služebně nadřízených orgánů žalobce se jednalo o snahu o obcházení zákona (krácení žalobce na jeho platových nárocích). To ovšem samo o sobě nemůže vést k rozporu námitky promlčení s dobrými mravy. V opačném případě by nemohlo dojít k promlčení žádného nároku v případě úmyslného nesplnění jakékoliv právní povinnosti. Takto široce ovšem dle zdejšího soudu nelze korektiv dobrých mravů pojímat. Žalovaný pak se žalobcem nevede polemiku ohledně formy zavinění. Pouze konstatuje, že dané formální rozdělení směn (a z něj vyplývající výplata platu) nebylo motivováno úmyslem služebních orgánů poškodit žalobce. Důvodem tohoto nezákonného postupu bylo primárně to, že z personálních důvodů nebylo jiným způsobem možné plnit všechny úkoly (to zdejší soud konstatoval již v bodě 67 předchozího rozsudku).
24. Žalobce neuvádí žádný důvod, pro který by nebylo možné uplatnit u služebního orgánu platový nárok dříve. Neuvádí ani jiné konkrétní argumenty svědčící o tom, že služební orgán uplatněním námitky promlčení zneužívá právo. Pokud jde o poukaz žalobce na údajný nátlak služebních orgánů, ten žalobce dokládá pouze zvukovým záznamem ze dne 30. 9. 2008, který byl pořízen až po uplatnění nároku. Obecně přitom platí, že pro posouzení námitky promlčení jako výkonu práva v rozporu s dobrými mravy jsou bez významu okolnosti, které nastaly až po uplatnění práva (srov. přiměřeně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 6. 2022, č. j. 2 As 114/2021 – 46, nebo rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 29. 7. 2010, sp. zn. 33 Cdo 126/2009). Ničím dalším žalobce tvrzený nátlak služebních orgánů neprokazuje.
25. Lze tedy shrnout, že námitku promlčení nároku žalobce uplatněnou služebními orgány neshledal zdejší soud v rozporu s dobrými mravy již v předchozím rozsudku ze dne 1. 7. 2021, č. j. 62 Ad 13/2019 – 77. V nynějším řízení nevyšlo skutkově ani právně najevo nic, co by vedlo k nutnosti dané závěry přehodnotit.
26. Co se týče „rozšíření žádosti“ ze dne 30. 9. 2011, je třeba poznamenat, že řízení před správním soudem je ovládáno dispoziční zásadou. Rozsah a kvalita žalobní argumentace tak do značné míry předurčuje rozsah přezkumné činnosti soudu. Žalobce ve lhůtě pro podání žaloby pouze shrnul, že podání ze dne 30. 9. 2011 je založeno ve správním spise, kde je založeno také podání Velitelství společných sil Olomouc ze dne 24. 10. 2011, kterým je

Shodu s prvopisem potvrzuje: R. L.

5/2024

žalobci oznámeno, že žádost ze dne 30. 9. 2011 byla postoupena k řešení veliteli VÚ 8407, neboť má veškeré potřebné podklady k vyřízení. Žádné skutkové ani právní důvody nezákonnosti napadeného rozhodnutí tento oddíl žaloby neobsahuje.

27. Žalovaný se přitom otázkou „rozšíření žádosti“ poměrně podrobně zabýval na str. 5-7 napadeného rozhodnutí. Kromě jiného zde uvedl, že do současné doby nebylo doloženo podání z roku 2011 (údajně z 30. 9. 2011), kterým žalobce žádal o rozšíření své původní žádosti. Na jeho existenci lze usuzovat z následných podání žalobce a velitele VÚ 2802 Olomouc z roku 2012, které byly dohledány ve správním archivu.
28. Tyto úvahy odpovídají obsahu správního spisu. V něm je založeno podání označené jako „Žádost o doplacení dlužné části platu“ datované dnem 4. 10. 2011, v němž žalobce žádá o doplacení platu za období od října roku 2008 do září roku 2011, aniž by toto podání žalobce jakkoliv spojoval s nynějším řízením. Ve správním spise se nenachází důkaz o tom, že dané podání bylo u správního orgánu skutečně učiněno. Dle žalovaného na to však lze usoudit ze skutečnosti, že služební orgány na toto podání a další navazující podání žalobce reagovaly. Dle zdejšího soudu proto v nynějším případě v zásadě není sporu o tom, že žalobce v roce 2011 podal žádost o doplacení platu za období od října 2008 do září roku 2011. Jelikož žádná další tvrzení žalobce v žalobě nepředkládá a replika ze dne 28. 6. 2024 byla podána po lhůtě pro podání žaloby dle § 72 odst. 1 s. ř. s., nemůže se zdejší soud otázkami souvisejícími s výrokem III. rozhodnutí služebního orgánu blíže zabývat.

V. Závěr a náklady řízení

29. Ze shora uvedených důvodů krajský soud žalobu zamítl dle § 78 odst. 7 s. ř. s. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl dle § 60 s. ř. s. Neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení. Procesně úspěšnému žalovanému žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu

a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 16. července 2024

Shodu s prvopisem potvrzuje: R. L.

5/2024

8

62 Ad

David Raus v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje: R. L.